

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Poloni, Societatis Jesu,
Praelectionum Theologicarvm Tomus**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Punctum Difficultatis 3. Potuitné Verbum assumere humanitatem, quæ
peccavit?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82973)

habitudinem rationem sanctæ. Sed nihil ostendi potest, in natura rationali comparata ad sanctitatem, ut sit incapax sanctitatis. Quod attinet ad illam actionem: dico, illam implicare; quia & redderet illam humanitatem incapacem sanctitatis, ut supponitur, & non redderet: quia, & produceret humanitatem eandem specie cum præsentem, ut supponitur; & non eandem specie: quia præsens, est potens reddi sancta, illa autem non esset potens reddi sancta. Rursus, & produceret illa actio humanitatem terminabilem divinè, ut supponitur; & non produceret humanitatem terminabilem divinè: quia non produceret terminabilem sanctè, cum dicatur, illa humanitas esse incapax sanctitatis.

ADDO. Potest quidem esse liberum Dei decretum, quod decernat, ut hæc natura non sanctificetur; sed non potest esse liberum decretum Dei, ne possit sanctificari. Quia liberum Dei decretum non evertit capacitates, essentialiter innexas entibus; est autem in homine capacitas sanctitatis, quia capacitas noscendi mali, & illi, ex notitia, resistendi, dicit item capacitatem noscendi honestum, & ex illa notitia, appetendi illud, cum Dei gratia; adeoque dicit capacitatem ad esse Sancti. Et quamvis poneretur decretum, de non sanctificanda illa humanitate; non sequeretur, posse formari decretum, de illa desanctificanda; vi cuius desanctificationis, deberet sequi, quod Deus peccet.

INSTAT 2. Saltem est possibilis, alia specie natura rationalis, incapax sanctificationis, licet capax unionis hypostaticæ, & si foret complementum, liberi decreti ex fine procedentis, nullam creaturam sanctificandi; hæc foret essentialiter insanctificabilis.

RESPONDETUR. Posito, quod sit possibile intellectivum sine volitivo; sequitur, hoc ipso fore illam incapacem sanctificationis: quia sanctitas trahit nolitivum mali, volitivum boni. Sed eo casu, nec illa humanitas peccare posset, adeoque nec peccatum tunc stare, cum unionem hypostaticam. Caterum, ut sit creatura capax volendi bonum, & tamen incapax sanctitatis, implicat: quia ipsum esse capax volendi bonum, est esse capax sanctitatis: & si est capax sanctitatis creatæ, cur non & increatæ? & sicut, si ex capax personæ creatæ, infertur capacitas personæ increatæ; ita quia est capax sanctitatis creatæ, rectè infertur capacitas sanctitatis increatæ. Quanquam, si quis poneret, quod sit possibilis creatura intellectualis, divinè non personabilis; posset etiam admitti, quod sit possibilis creatura, divinè non sanctificabilis; salvo tamen quocunque eventu possibili: quod scilicet in nullo illorum dici posset, Deus peccare.

INSTAT 3. Possibile est peccatum, naturam suam irremissibile, quo posito, quare illa natura

non poterit uniri Verbo, & reddi subsistens, quin reddatur Sancta?

RESPONDETUR. Negatum alibi, peccatum naturam suam irremissibile. Si verò daretur; hoc ipso illa creatura redderetur inassumptibilis, ex accidenti, à Deo; quia hoc ipso denominaretur Deus peccare.

Punctum Difficultatis 3.

Potuitne Verbum assumere humanitatem, quæ peccavit?

Juxta multiplices formabiles sensus procedunt asserta.

ASSERO 1. Humanitatem assumptam formaliter talem, non potuisse unquam contineri in voluntate Adami; consequenter nec assumi cum tali peccato.

RATIO. Humanitas assumpta, formaliter accepta, dicit naturam humanam & personam divinam; sed sic sumpta non poterat contineri in voluntate Adami: quia alias illud peccatum, quod profectum ab humanitate assumpta, traheret secum, quod Deus peccaret, id autem absurdum est.

ASSERO 2. Humanitatem acceptam materialiter, seu prout nondum assumptam, potuisse includi in voluntate Adami, & sic inclusam assumi.

RATIO. Quia id non implicat; nec eo casu sequeretur, Deum peccare: quia pro eo signo, non supponeretur persona divina, terminans naturam humanam; consequenter nec illa actio peccaminosa, diceretur esse actio hujus suppositi.

ASSERO 3. Humanitatem, quæ in ante actum peccavit, potuisse à Verbo assumi, delecto peccato commissio. Ita Suar. disp. 13. Sect. 2. circa finem, Lugo, Amicus, & alii.

RATIO. Tum quia id non implicat. Tum quia, non posset, per communicationem idiomatum, dici Deus peccasse, quod probatur: quia communicatio idiomatum fundatur in unionem, & rationem actionum, ab illa persona, sub ratione termini, pendentium: actiones enim sunt suppositorum. Sed illa actio peccaminosa non esset hujus suppositi; quia cum illa actio peccaminosa fiebat, non erat hoc suppositum. Tum quia non implicat contradictionem rationes, quæ moveant divinam voluntatem, ad talem eventum. Et sicut datæ sunt rationes, inductivæ voluntatis divinæ, ut assumeret carnem; & quidem ex majoribus, seu avis, & a tavis peccato infectis; cum potuisset sine talibus majoribus illam assumere, etiam supposito, quod vellet fieri homo; ita poterat moveri, ut talem humanitatem peccatricem assumeret, delecto peccato; licet assumpserit defacto eam, quæ nunquam peccavit.

DICES

DICES 1. adhuc eo casu, verum esset dicere, Deum peccasse; quia verus est hic expositorius: hic homo peccavit: hic homo est Deus: Ergo Deus peccavit.

RESPONDETUR. Non esse hunc legitimum expositorem; continet enim quatuor terminos: primus est; hic homo, qui supponit, vel tantum pro humanitate individua, vel pro humanitate quæ erat terminata à personalitate propria. Secundus terminus est; peccavit. Tertius terminus est: Hic homo, qui jam supponit pro humanitate terminata à persona divina. Quartus terminus erit; Deus.

INSTABIS ex Vasq. una humanitas, in duobus suppositis, non constituit duos homines, sed unum: Ergo erit verum dicere: hic homo peccavit: & tamen hic homo Deus est.

RESPONDETUR. Una humanitas, in duobus suppositis, non constituit quidem duos homines: constituit tamen duas acceptabilitates diversas, hominis ejusdem; adeoque habebitur fundamentum, factæ ostensionis quatuor terminorum.

DICES 2. ex Vasq. Ponamus à Joanne genitum esse Petrum: ponamus Petri humanitatem assumptam esse à VERBO; verè tunc dicetur Verbum: filius Joannis: Ergo etiam dicetur verè peccasse, propter peccatum, ab hac humanitate, in alio supposito, commissum.

RESPONDETUR. Negando antecedens. Quia pro instanti generationis Petri, factæ à Joanne, natura Petri non erat Deus: Ergo nec genuit Deum Joannes: Ergo nec Deus est filius Joannis. Vide S. Thomam q. 35. a. 4. ubi dicit: *Non fuisse futuram Matrem Dei Beatissimam; sit tunc, cum generabat humanitatem, non fuisset illa humanitas terminata à Persona VERBI.*

DICES 3. Implicat naturam humanam, etiam post dissolutam unionem, peccare: Ergo implicabit eandem peccasse, ante unionem cum VERBO.

RESPONDETUR. Negando antecedens: neque videtur in hoc ulla implicancia.

DICES 4. cum Esparza q. 11. oppositum sentiente. Voluntas perfectè intentiva finis (qualis est imprimis divina) disponit media, prout expedit, ad convenientem, ac decentem executionem talis finis; pertinet autem ad convenientem ac decentem executionem Incarnationis, & existentie Christi, ut natura aliquando assumendo à Verbo, nunquam peccet antecederet, tamen si præxisteret sejuncta ab illo. Ex quo etiam principio urgetur, Beatissimam debuisse esse immunem ab omni mortali, & veniali.

RESPONDETUR. Hæc ratio est congruentia: & indubiè congruebat, ne talem humanitatem Verbum assumeret. Sed sicut non repugnabat, Beatissimam immaculatè non concipi;

aliàs nec redemptione indigeret, nec in hoc favore Dei esset experta: ita nec repugnabit, humanitatem quæ in ante peccavit, assumi. Porro convenientiæ sunt duplicis generis: quædam tales, quæ libero dominio divino non subjacent: & ita convenit, ne Deus quidquam mali & disordinati operetur: convenit item, ut finem, quæ talem, velit non sine mediis. Quædam autem convenientiæ subsunt libero Dei dominio, & dispositioni: qualis est convenientia Incarnationis, convenientia immaculatæ conceptionis, & in præsentem, convenientia, ne humanitas assumatur, quæ in ante peccavit. Taxa autem distinguendi has convenientias, est: quod hæc posterioris ordinis, sint illæ, quibus si non fiat satis, non sequitur implicancia; omne enim, quod non implicat, subest libero Dei dominio: quia autem etiam non implicat talis assumptio; ideo convenientia, ut ita fiat assumptio, adhuc subest libero Dei decreto.

DICES 5. cum eodem. Peccatum semel commissum, est exprobrabile committenti, per totam æternitatem, eademque est causa & materia eternæ humiliationis, & minoris honoris, quam si innocens permansisset.

RESPONDETUR. Cum committens illud peccatum, non esset Christus, non esset illud peccatum exprobrabile Christo; hoc tantum esset verificabile; Natura, quam assumpsisti, peccarat. Sed nego implicare, ut natura cum tali humiliatione, accedentibus altis Dei consiliis, assumatur: & sicut defacto assumpsit naturam, cui exprobrari potest; Tu descendisti ex his, qui sunt in inferno, & blasphemant Deum; nec id dedecet Verbum: ita nec illud, de quo quæstio, dedecet, dedecentiæ essentialiter impeditivâ, ne fiat. Deinde, tenet Esparza, quod humanitas dimissa, possit peccare: nec illa exprobratio: (Habes humanitatem, quam si dimitteres, faceret hoc, vel illud) fundat in assumptibilitatem humanitatis, postea peccaturæ; ita nec fundabit in assumptibilitatem humanitatis, quæ antea peccavit. Et licet peccatum, quatenus futurum, non fundet præsentem exprobrabilitatem, fundat tamen futuram: licet item non fundet præsentem vim demeritoriam: fundat nihilominus futuram: & tamen hoc non obstante, potest assumi humanitas postea peccatura? Ergo etiam, cum non fundet peccatum commissum præsentem indignitatem, vel vim demeritoriam, sed tantum pro præterito; poterit adhuc assumi: præcipuè autem, quia rationalis exprobratio est, ratione præsentis, physicè vel moraliter, turpitudinis; hæc autem in Christo, tunc non haberet locum.

DICES 6. ex iis, quæ affert Aldrete disp. 72. Sect. 6. Quia licet forma, antequam existat, non habeat effectum suum formalem; tamen cum existit, potest habere omnem illam ex-

gentiam, nimirum divini decreti, impediens illum concursum ad actum pravam; & potest, ad hunc effectum, reddendi humanitatem im-peccabilem, existere moraliter unio hypostati-ca, quamvis non existat physicè.

RESPONDETUR. Concedendo, quod unio hypostatica, etiam antequam existat, possit ha-bere rationem exigivi moraliter; sed nego: quod necessariò & indispensabiliter id exigat.

INSTABIS. Deus prævidens naturam unio-nis hypostaticæ, determinatur ex vi hujus scien-tiæ, ne habeat decretum, dandi postea humani-tati huic unionem, & permittendi peccatum il-lius, pro tempore antecedenti.

RESPONDETUR. Posse quidem Deum præ-informatum illâ scientiâ, determinare se ad hoc; congruitque, ut se determinet. Sed nego, quod necessiter ad hoc Deus; & quod unio illa in-dispensabiliter id exigat, exigentiâ illâ mo-rali.

DICES 7. Si quæ esset pro opposito ratio, ea esset vel maximè: quia ad præteritum non est physica exigentia.

RESPONDETUR. Negando ideo; sed quia id non repugnat: & quia, non sequeretur veri-ficatio hujus propositionis: Deus peccavit.

ASSERO 4. *Non posse assumi humanitatem, quæ antea peccavit, non deleto peccato.* Ita omnes, qui agnoscunt oppositionem peccati, cum unio-ne hypostatica.

RATIO 1. ex Lugo: quia cum summa sancti-tate, opponitur non minùs habituale, quàm ac-tuale peccatum.

RESPONDERI potest. Cum summa sancti-tate, repugnare tam actuale, quàm habituale peccatum, ab eodem supposito profectum; sed quod repugnet, cum summa sanctitate, pecca-tum habituale, profectum à supposito alio: id non probat Lugo.

RATIO 2. ex Amico. Sanctitas creata pu-gnat cum habituali, & actuali peccato: Ergo & sanctitas increata.

RESPONDERI potest: non demonstrari an-tecedens, ut alibi visum.

RATIO 3. ejusdem. Quia scilicet, quæ ratio obligat VERBUM, ad non permittendum ul-lum actuale peccatum, in natura assumpta, ea-dem obligat, ad non admittendum ullum habi-tuale: quâ enim ratione, actuale imputaretur VERBO, illud non impediens; eadem ratione imputaretur Verbo, illud in sua natura admit-tenti: cum non minùs teneatur VERBUM, maculam habitualement, quam actualem, in sua natura impedire.

RESPONDERI potest: hoc ipsum probari de-buisse; æquè teneri VERBUM, ad impediendum habituale peccatum, ab alio supposito fa-ctum, ac actuale peccatum. Præcipue, quia nisi Verbum impediret actuale peccatum, deberet habere in illud influxum suppositi, qui influxus,

in habituale, ab alio supposito factum, non o-stenditur: deinde illa specialis gubernatio, quam respicit hoc argumentum, alibi impu-gnata.

RATIO 4. asserti posset esse. Quia scil. non esset in summo genere sanctitatis, sanctitas divi-na; major enim esset sanctitas, quæ etiam cum habituali peccato stare non posset. Hæc ratio cæteris est probabilior, sed habet contra se in-stantias. Hinc illustrari deberet. Nam major est sanctitas, quæ etiam cum fomite, cum vicio-sis habitibus, aliisque hujusmodi, stare non pos-set; haberet enim hoc, quod præsens sanctitas, & insuper quod non exigit, per multos, sancti-tas Dei præsens. Et tamen hoc non obstat sum-mæ sanctitati Dei; quæ per multos hoc argu-mento utentes, potest stare cum fomite, & vi-tiosis habitibus.

RATIO 5. asserti est. Quia peccatum habi-tuale (quantum ad præsens) consistit in duobus; in actu, qui præterit; & in non retractatione. Porro ad VERBUM, illud peccatum, secun-dum quod merè dicit actum, qui præterit, ni-hil spectaret: supponitur enim ille actus, factus ante assumptam humanitatem. In quantum etiam dicit non retractationem; ista non retra-ctatio, vel est omissio actus mera, vel est actus nolendi retractare: in quantum dicit meram omissionem actus retractandi, potest stare cum unione hypostatica. Ratio: quia in principiis nostris, omissio pura non est peccaminosa; pot-est enim contingere in amentibus, & dormien-tibus. Quod autem attinet ad ipsum actum no-lendi retractare: cum illo, non potest stare u-nio hypostatica. Ratio: quia deberet jam, in illum actum influere specialiter, ipsum Verbum; nam etiam nolitiones sunt suppositi: quia tamen posita etiam purâ nolitione retractandi, modò præterierit actio peccaminosa, manet adhuc peccatum habituale, tanquam præsens morali-ter; ut notum est, ex dictis in materia de pecca-to habituali; hinc jam per communicationem idiomatum, deberet dici Deus peccator habi-tualis: implicat autem, Deum dici ullo modo peccatorem.

DICES. Vi hujus asserti sequi, quod, quam-vis fuerit jam retractatum peccatum, & dele-tum, non possit tamen talis natura assumi; con-tra dicta supra: Nam, etiam deleto peccato, est præsens verificativum, hujus propositionis: *Natura hæc humana peccavit*: Ergo per commu-nicationem idiomatum, sequetur, quod Deus peccaverit; tam autem est impossibile, Deum peccare, quàm peccavisse. Sequela probatur. Ideo solùm repugnat peccatum habituale, quia infert sui præsentiam; sed etiam verificativum hujus propositionis, natura humana peccavit, infert sui præsentiam: Ergo.

RESPONDETUR. Dari præsens verificati-vum hujus propositionis, natura humana pec-cavit,

cavit, sed non quomodocunque: sed peccavit ante unionem hypostaticam. Si autem verificativum ita restrictum habetur, quod peccavit ante unionem hypostaticam; non potest fieri communicatio idiomatum, quod in presenti peccet, vel peccaverit Verbum; cum ipsum verificativum sit in presenti, sed non pro presenti. Imò ipsum ly, *in ante peccavit*, excludit communicationem idiomatum: cum præcedat suppositionem unionis. Unde illud, *ante unionem*, idem significat, ac si diceretur, *antequam posset fundari communicatio idiomatum*. In hoc tamen est communicatio idiomatum; quia verum esset dicere, assumpsit naturam Verbum, quæ peccavit: verificativum enim illius propositionis præsens, & pro presenti habetur.

ASSERO 5. *Casu, quo per impossibile, uniretur substantia divina, naturæ, non delecto peccato habituali, non posset dici Deus peccasse, præcisè ratione actionis peccaminosæ, quæ præterit.*

RATIO. Quia non habetur, pro illa differentia, fundativum communicationis idiomatum, unio per se.

DICES. Unde ergo oriretur, ut diceretur tunc, *Deus peccavit*?

RESPONDETUR. Oriretur ex morali præsentia peccati, non autem ex præciso Præteritis, illius.

Punctum Difficultatis 4.

Posito, quod substantia increata uniretur naturæ humane, mediâ substantiâ creatâ, tene- retur impeccabilitas?

ASSERT Lugo hic Sect. 2. & Amicus Sect. 1. num. 24. Negat Ragusa apud Lugo.

ASSERO 1. *Impossibile esse; ut substantia Verbi uniretur, mediante substantiâ creatâ, naturæ humane.*

RATIO asserti petatur ex dictis in Metaphysica, ubi de substantia.

ASSERO 2. *Supposito, quod fieret unio illa substantiæ increatæ, ad naturam creatam, mediante substantiâ creatâ, peccatum naturæ humane, si per possibile vel impossibile, fieret à natura, prout terminatâ persona creatâ, non tribueretur persona increata, tanquam causæ speciali.* Et secundum hoc assertum convenio cum Ragusa.

RATIO 1. asserti est. Quia imprimis, principale fundamentum, quo oppositum probari posset, nullum est: principale enim fundamentum est, in hoc expositorio, quem putat esse verum, & rem convincentem Lugo, cum tamen non concludat. Est autem talis: Deus est hic homo; sed hic homo est peccans. Ergo Deus est peccans. Quod hic expositorius non concludat, ratio imprimis est: quia constat quatuor terminis, primus est ly Deus, secundus ly hic homo, quatenus supponit hic pro humanitate,

prout terminata personâ VERBI; aliâs si supponeret pro humanitate, prout terminatâ personâ hominis, falsa esset propositio: tertius terminus est ly hic homo, quatenus supponit pro natura prout terminatâ, à persona humana: quartus terminus est, hic peccans. Ratio præterea est: quia si in propositione, Deus est hic homo, non sumis naturam, prout terminatâ personâ increatâ; falsa est propositio. Si item in minori, ly hic homo, non sumas pro natura, prout terminatâ personâ creatâ; falsa erit minor; porro expositivus non convincit, qui alterutram ex præmissis habet falsam.

RATIO 2. asserti est: quia communicatio idiomatum, secundum quam, dictum aliquid de uno, in ratione agendi, possit verificari de alio, in ratione agendi, fundatur in substantiali unione: secundum quam sequitur, ut actio sit suppositi; quod supponit Lugo, qui substantialem unionem non admittit, sine substantiali incomplezione aliûs: & supponit, quod hæc incompleto substantialis, respectu personæ divinæ, in natura creatâ, non possit esse, nisi in negatione substantiæ propriæ. Sed eo casu, non esset substantialis unio, fundans, ut actio sit suppositi hujus: Ergo tunc non erit communicatio idiomatum: Ergo nec peccante naturâ terminatâ à personâ divina, si simul terminetur à personâ creatâ, poterit dici peccans Deus: deberet enim dici peccans, ratione communicationis idiomatum.

RATIO 3. est. Posito, quod penetrarent se Petrus & Paulus, alligaretq; illos Deus in ordine ad inseparabilitatem realem; actio Petri non esset actio Pauli: sed illa unio foret per accidens: Ergo, & in presenti idem dicendum. *Negue valet, si dicas:* substantiâ Pauli non terminaretur natura Patri, consequenter nec operationes Petri tribui possent Paulo: non, inquâ, valet, si id dicas; quia uniri mediâ substantiâ, est non posse tribuere modum subsistendi personalem, personalitate divinâ: ut suppono ex communi doctrina. Consequenter non posset adhuc operatio humanitatis, tribui substantiæ divinæ. Si tamen, per impossibile, substantialiter unirentur: non posset tunc etiam illa persona creatâ peccare. Ratio: quia hoc ipso peccaret persona increata, per communicationem idiomatum.

DICES 1. cum Lugo. Eadem inconvenientia sequerentur, in dicto casu, quæ, si humanitas assumpta, & solo VERBO terminata, peccaret.

RESPONDETUR. Quod non quia in casu asserti, non esset communicatio ulla idiomatum; ratione tamen ejus, omnia inconvenientia sequerentur.

DICES 2. cum eodem. Licet tunc non uniretur immediatè humanitati, aliquid divinum; adhuc humanitas illa pertineret intrinsecè ad illam